

[Marianne Fischer Boel]

private byggeri. Det er selvfølgelig fornuftigt, at en egentlig arkitekturpolitik fungerer på tværs af ministerierne, og skal der laves eksperimenter, må det vel også i første omgang være i det regi, eksperimenterne skal finde sted.

I beslutningsforslaget står der også, at det er vigtigt, at byggeri har en kvalitet, der gør, at kommende generationer kan have glæde af de smukke bygningsværker og de smukke bygningsanlæg. Jeg synes da også, at vi glæder os, og vi glæder os da også over mangfoldigheden, som afspejles i de forskellige tidsperioder, men jeg må også erkende, at når vi går rundt både i by og på land og kigger, er der meget utrolig grimt byggeri indimellem.

Men jeg vil prøve at tage fat i et lidt andet hjørne af den problematik, der er, hvis vi fortsat skal kunne glæde os over de smukke gamle bygningsværker. Her kan vi ikke komme uden om vores skatteregler, der i dag efter Venstres mening er en stor hindring for de intentioner, der bl.a. ligger i vedligeholdelse af kvalitetsbyggeri med de anlæg, der hører til bygningerne.

Her tænker jeg selvfølgelig i første omgang på den kulturarv, som de store bygnings- og haveanlæg på bl.a. landets herregårde udgør. Hvis ikke beskatningen i forbindelse med generationsskiftet bliver ændret, bliver vi ganske enkelt nødt til at se i øjnene, at det ikke er muligt bare at skaffe midler til den mest nødtørftige vedligeholdelse. Og det vil være ærgerligt, det vil medføre ubodelig skade, og det vil være vanvittigt dyrt at renovere, når skaderne først er sket.

Venstre er meget enige med forslagsstillerne i, at det er nødvendigt med en langsigtet og en sammenhængende planlægning for at opnå de bedste resultater og for at undgå nogle af de hovsaløsninger, som vi jo desværre har været vidne til i for mange tilfælde.

Fra Venstres side vil vi gerne tilsige en positiv udvalgsbehandling af beslutningsforslaget.

Pernille Frahm (SF):

Også dette forslag har sikkert de allerbedste intentioner bag sig. Jeg er til gengæld denne gang ikke sikker på, at jeg er så enig i intentionerne, som jeg måske kunne være, når det gjaldt det andet forslag.

Forslaget går ud på at styrke kvaliteten i det offentlige og private byggeri især på det arki-

tektoniske område, og metode nr. 1 er, at man vil samordne de ministerier, der har med arkitektur og nybyggeri at gøre. Det må udspringe af en tro på, at kvalitet er noget, der udspringer af struktur.

Den holdning deler jeg absolut ikke. Jeg tror egentlig, at det ofte kan være omvendt: Jo mere kraft og energi man bruger på at strukturere, jo mindre interessant bliver resultatet og kvaliteten.

Det andet middel, man vil bruge, er en skærpeelse af kravene til det offentlige byggeri på det arkitektoniske område, og i den forbindelse savner jeg, at man stiller nogle krav til selve byggeriet, altså til resultatet som sådant. Jeg tænker på alt det byggesjusk, som vi har oplevet især i 1970'erne, men sandelig også op igennem 1980'erne. Det har jo ikke noget med arkitekturen som sådan at gøre. Det har noget at gøre med, at når man har fået et projekt på bordet, vælger man alligevel i sidste ende de billigste løsninger, fordi resultatet skal blive så billigt som muligt, og det kan selv det bedste arkitektprojekt ikke klare.

Det næste, man vil, er at sikre kvaliteten i det private byggeri ved at præmiere det flotte. Her vil man altså ikke stille krav; mener man, at man slet ikke kan stille krav til det private byggeri, eller hvad?

Det giver mig anledning til at gøre opmærksom på, at det skam lader sig gøre rundt omkring. Når det offentlige stiller byggegrunde til rådighed, kan man da nogle gange komme ud for, at det offentlige stiller krav om, at resultatet skal være af en vis arkitektonisk kvalitet, og det gør man ved at kræve, at en vis del af de penge, der skal anvendes, bliver anvendt på udførelsen, altså på at gøre det endelige synsindtryk interessant. Man kan altså godt stille krav også til det private byggeri. Man behøver ikke bare at bruge guleroften over for det private.

Så vil man forbedre arkitektuddannelsen. Jeg er altid med på at forbedre, men som jeg oplever det, er arkitektuddannelsen i Danmark faktisk ganske god, og danske arkitekter er faktisk nogle, man interesserer sig for ude i verden.

Jeg ved ikke rigtig, hvad det er, man vil forbedre. Jeg har en frygt for, at det, man vil, er at forsøge at tilpasse arkitektuddannelsen nogle helt specielle elite- og finkulturelle behov. Og